

ALGUNES NOTES INACABADES SOBRE L'ANNA MARIA

Pepe Baena Iniesta

- Centralitat en el Crist Viu que va anar descobrint i madurant amb el pas del temps (educació dels seus pares, formació diversa, espiritualitat que anava alimentant sense allunyar-se del dia a dia, vocació de batejada oberta a la missió discernida tocant els peus a terra)
- No era solterona sinó cèlibe com a laica compromesa que havia fet una opció creient a la família, parròquia i moviments apostòlics, veïnatge, amics i amigues, poble de Mollet, país de Catalunya, el món general i sobretot els més vulnerables i pobres...
- Va aprendre de Jesucrist a estimar la seva terra de Catalunya tan castigada en la postguerra d'una incivil guerra civil, d'una transició i d'una democràcia de baixa intensitat. Amb ella molts com jo vàrem estimar la llengua, la història, els costums, la cultura, l'art... Vaig com ella a esdevenir-me català universal seguidor de Jesucrist Universal.
- No cal dir que no era perfecta sinó humil amb les pròpies limitacions i manies que va aprendre a portar-les des de les noves crides de Jesucrist: cuidadora de nebots i de pares i etc, treballadora d'una administració de loteria, catequista, militant d'ACO, consiliària del MIJAC, acompanyant de grups d'adults i de la missió que es va realitzar a finals dels anys 90 a Mollet del Vallès del segle passat, visitadora de malalts, voluntària de Càritas, membre actiu i compromesa de l'Associació de preveres del Pradó, brigadista i formadora de catequistes del tercer món (concretament de la Parròquia de San Caralampio de Cinco Pinos de Nicaragua), participant de molts viatges per aprendre de la gent d'altres llocs (personalment tinc una estada molt especial amb ella a Tànger i a Melilla i les seves tanques punxants)... Ufff una dona incombustible que s'alimentava constantment del foc de l'Esperit de Déu amb la pregària i la celebració dels sagraments que no la deixava indiferent davant la realitat que anava vivint en cada etapa de la seva vida. Per tant, per mi no va ser beata sinó una santa rebel que no parava de provocar amb molta discreció directa sense maquillatge.
- Fidelitat en la comunitat cristiana (parròquia, moviment, associació). Va treballar i col·laborar amb molts preveres que va anar coneixent. Però mai, perdoneu-me l'expressió, no es va "casar" amb ningú. Vivia en el seu interior l'esperit del Concili Vaticà II en que el Poble de Déu, Poble de batejats i batejades, estava sota la jerarquia. Era lliure perquè bevia de la llibertat en Jesucrist i perquè s'estimava l'Església. No tenia pèls a la llengua per dir-li al bisbe de torn fets de injustícies que veia inclús en la mateixa Església. No cal concretar res.
- Descoberta entre la relació de la fe en Jesucrist i la vida de cada dia (la realitat concreta que experimentava i no una virtual que ara s'està venent amb la IA). Així va omplir llibretes de quadern de vida on escrivia vivències del dia a la llum de l'Evangeli de Jesucrist. Tenia l'agenda plena de innumerables reunions per fer revisió de vida (veure-jutjar i actuar), preparar i concretar accions transformadores i amoroses en el món rural i obrer. I no parava de passar-se hores fent estudi d'evangeli perquè volia conèixer més a Jesucrist. O estones en l'església que estava oberta o amb les persones que es trobava pel carrer, a la botiga o qualsevol indret...
- Era mariana. O millor dir, confiava en la intercessió maternal de una tal Maria de Nazaret. Però no d'una Mare de Déu "ñoña" sinó de la del sí compromès que fa olor al Magnificat dels pobres i descartats, la de la que sempre es rumiava les coses que li passaven en el seu interior, la de que estava atenta al seu voltant perquè no es quedés la gent sense el vi de l'alegria i la festa de germanor que venia del seu fill Jesús, la que va estar sempre portant la seva creu fins la mort del seu fill, la que va gaudir d'una nova comunitat de creients en Jesucrist Ressuscitat... No cal amagar que l'Anna Maria tenia una gran devoció per la Mare de Déu de Montserrat.
- Us volia compartir abans d'acabar, perquè després tindrem l'oportunitat de sentir més testimonis dels diferents àmbits d'aquesta dona creient, unes paraules del bisbe Pere Casaldàliga que l'Anna Maria les valorava immensament i més avui en el dia que ens acomiadem d'ella. "Al final del camí em diran: "Has viscut? Has estimat?" I jo, sense dir res, obriré el meu cor ple de noms". Descansa en la Pau de Déu.